

РЕШЕНИЕ

№ 3478

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5633** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.186, ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу ЗАПОВЕД за налагане на принудителна административна мярка №ФК-С-1058-0042011 от 11.05.2021г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности-С.“ при Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на обект на дружеството – ресторант на [улица], е наложено запечатване за срок от 14дни.

По изложените в жалбата съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, се моли същата да се уважи. На първо място се релевират доводи за допуснати процесуални нарушения. Твърди се, че е нарушен чл.26, ал.1 и ал.2 от АПК като за започване на административното производство страната не е уведомена. Визира се и нарушение на чл.35 от АПК, че актът е издаден без да се изпълни задължението да се изяснят всички относими факти. Прави се довода и за нарушение на чл.6, ал.1 от АПК –че органите не са упражнили правомощията си добросъвестно, справедливо и по разумен начин. Изтъква се и на нарушение на ал.2 и ал.3 от чл.6 от АПК –за несъразмеримост на вредите без да се излагат конкретни съображения за това, както и за засягане правата на други лица, като също няма конкретни основания, освен общите твърдения за засягане правата на клиентите. Релевира се и липса на компетентност на органите да извършат проверката като се твърди, че следва да има заповед от директора на ТД на НАП кои служители могат да проверяват обектите, доколкото това е изискването на чл.11, ал.4 от ЗНАП-разпоредба, която е в

противоречие с чл.110, ал.4 от ЗДДС, че проверката се извършва без да е необходимо писмено възлагане. Твърди се също, че по чл.187, ал.4 от ЗДДС -ПАМ се прекратява, когато е платена глобата, а доколото не е издадено наказателно постановление – това право на лицето е отнето. Правят се и възражения, че един и същ орган издава ПАМ и се произнася във връзка с налагане на санкция. Твърди се, че са направени възражения срещу протокола, които не са обсъдени. Подчертава се, че ответникът не е установил други нарушения на неиздаден касов бон т.е. няма системност, а точно обратното наличието на повече пари в касата от маркираните - установява, че фиска не би бил засегнат и продажбите се отчитат. Твърди се по отношение мотивите за срока на ПАМ, че са общи и бланкетни. По същество се визира, че неиздадения касов бон на стойност 12 лв. представлява маловажен случай. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответната страна, чрез юрк.Н., оспорва жалбата и моли същата да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, в срок е /от 28.05.2021г. при връчване на 17.05.2021г./, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Следва да се има предвид, че производството е започнало със съставянето на констативен протокол №0042011 от 27.04.2021г./19/, с който е установено, че на посочената дата в 13,20ч. е посетен обект на дружеството- ресторант на [улица], направена е поръчка на стойност от 12лв., платена е и за същата не е издаден касов бон. Посочено е, че в обекта е установено работещо фискално устройство, от чиято разпечатка за деня е видно, че заплатената поръчка не е отразена /л.24/. Констатирана е и разлика в касовата наличност.

Протоколът е съставен в присъствието на служителката С., която е дала обяснения, че много е бързала, поради което не е издала касов бон/л.22/.

Срещу протокола са депозираны и възражения от управителя на ТД /л.25/, че грешката да не се издаде касов бон е допусната непредумишлено и без аналог. Посочено е, че разликата в касовата наличност се дължи на обстоятелството, че са извършени покупки на консумативи, като тази отрицателна разлика показва, че в търговския обект продажбите се отчитат и целта не е да се укрива оборота.

Въз основа на изложената фактическа обстановка – невъзприемайки възраженията на страната- началникът на отдел „Оперативни дейности“ е издал заповед №ФК-С1058-0042011 от 11.05.2021г., с което е наложил ПАМ "затваряне на обекта за срок от 14-дни" на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС и във връзка с констатираното нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС и чл.25, ал.1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажби в търговски обекти.

Със заповедта не е допуснато предварително изпълнение.

ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място се установява, че заповедта е постановена от компетентен орган. Същата е издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-С. /Л. Х./ на основание чл.186 и чл.187 от ЗДДС като съгласно първата разпоредба заповедта се издава от орган по приходите или от упълномощено от същия лице. Видно от ЗНАП –чл.7 т.3 началниците на отдели са

органи по приходите, поради което се прави извода, че въз основа на закона –ответникът е компетентен да издаде оспорената заповед. Отделно на л.22 е представена и заповед №ЗИУ-28 от 06.01.2010г. от изпълнителния директор на НАП, съгласно която в т.3 са определени органите, които налагат ПАМ-а именно служителите към дирекция „Контрол“. Изложеното е и във връзка с чл.110, ал.4 от ЗДДС, който е специален закон по отношение на ЗНАП и по конкретно по отношение на чл.11, ал.4 от същия, поради което се прави извода, че извършилите проверката лица разполагат с компетентност да я осъществят и не следва да има нарочна възлагателна заповед за проверка на обекта, както възразява жалбоподателя.

При последваща проверка за законосъобразността на заповедта, СЪДЪТ не констатира в производството, да има допуснато процесуално нарушение вкл. на чл.35 от АПК. Заповедта е мотивирана. В същата са изложени фактически основания - посочено е, че на 27.04.2021г. в 13,20ч. е извършена проверка на търговския обект, стопанисван от търговеца и представляващ ресторант, направена е поръчкана стойност 12лв, за която е платено, но не е издаден касов бон. Установено е също, че има работещо фискално устройство, като след разпечатване на КЛЕН за деня продажбата не е отразена. Съответно е допълнено, че фактическата наличност е 147, 04лв., а касовата наличност от ФУ е 209,10лв. или 62,06лв. в повече. Във връзка с последното няма неяснота или процесуално нарушение, с което да е засегнато правото на защита на лицето. В действителност – ако сумата беше по-малко –това би било инцидент и за други нарушения от същия вид на неиздаден касов бон за заплатени поръчки, но не е обвързващо. Наличието на по-малко средства в касата, отколкото отчетените по ФУ-може да има своето обяснение с пари, извадени от касата за заплащане на доставки и обратното в повече – с пари, допълнени за такива доставки. Сама по себе си тази констатация за касовата наличност няма самостоятелно значение, обуславящо е, че за направената поръчка от 12 лв. не е издаден касов бон, след плащането й- каквото задължение търговецът има по чл.118, ал.1 от ЗДДС и по чл.25, ал.1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г., които правилно са посочени за нарушени норми от ответника.

Неотнесимо към спора е дали има административно –наказателното производство и на какъв етап е, съответно да е завършило с издаването на НП. В това производство, а не в настоящето именно лицето може да твърди, че деянието представлява маловажен случай и при уважаване на довода му –да не се издаде НП съответно при оспорване да се отмени същото. Твърдението, изложено в обясненията на сервитьорката на л.22- че не е издала бон, защото е бързала- е теза, която се излага и във възраженията срещу констативния протокол от 27.04.2021г., което конкретно съдът намира за защитна теза. Ирелевантна е и формата на вината в това производство, както и неотнесима е заповедта на л.40 от управителя на ТД –в обекта да се издават касови бонове. Изложеното може да доведе до реализиране на друг вид отговорност във трудовите правоотношения между страните. Неоспорим е факта, че касов бон на процесната проверка не е издаден, а следвало такъв да се издаде. Това нарушение е констатирано със съставения протокол №0042011 от 27.04.2021г. от служители на НАП в присъствието на представител на дружеството в обекта. С този протокол е сложено началото на административното производство, за което не следва да има изрично уведомяване на представляващия дружеството вкл. и за започване на самото административно производство. С оглед изложеното съдът намира, че чл.26, ал.1 от АПК не е нарушен, както и чл.6 от АПК.

Неразглеждането изрично с излагането на мотиви на възражението срещу КП не е съществено процесуално нарушение, като би било такова, ако щеше да доведе до различни констатации и извода, че не следва да се налагат ПАМ, което не е така.

Не се установи КП и заповедта да са издадени с упражняването на друга цел, освен тази разписана в закона с оглед нарушението норми.

Не се доказват вреди на трети лица или възможност за налагане на по-благоприятна мярка. По изложената логика – един ресторант или друг по вид търговски обект – никога не бил бил обект на подобна ПАМ, след като има или може да има клиенти.

Неотносими са съображенията дали деянието е първо, второ или има системност. Подобен елемент във фактическия състав за налагане на ПАМ няма. Евентуално това може да се прецени в административно-наказателното производство при налагане на санкцията. По изложената причина е и несъотносима към спора декларацията на л.31 от управителя на ТД, че няма наложени наказания и издадени срещу дружеството НП. Неотносимо е и възражението кой орган осъществява двете производства, както и за колко деяния в страната за първи неиздаден касов бон са наложени ПАМ.

Относно срока за налагане на ПАМ също СЪДЪТ споделя съображенията на ответника. Визирано е, че нарушението е установено от протокола за проверка, поради което е наложена мярката на основание чл.186, ал.1б.“а“ от ЗДДС –запечатване на обекта за срок до 30 дни т.е. наложения срок не е необоснован и прекомерен. Изложените мотиви от ответника с цел да има превенция, да се преустанови лошата практика и търговецът да промени поведението си – може да се приеме, че имат бланкетност, доколкото и при неиздаване на касов бон от други субекти- преследваната цел е същата. Касателно срока –следва да се допълни, че същият не зависи от вида на обекта, стойността на покупката и от това дали деянието за първи път или системно е извършено от търговеца. Безспорно затварянето на обекта ще има отражение върху дейността на субекта, но този ефект ще се прояви и при налагане на ПАМ за минимален срок. Отнася се -за конкретна преценка и съдът намира, че ответникът я е направил. Съдът следва да посочи и решения на състава за подобно мотивиране на срока /което не се разглежда като процесуално нарушение/– напр. решение №7722 от 18.12.2018г. по адм.дело №13965/2017г. оставено в сила с решение №13605 от 14.10.2019г. по адм.дело №3797/2019Г- Ю. на ВАС.

На последно място трябва да се има предвид, че заповедта е съобразена и с целта на закона. Същата не е репресия по отношение на търговеца, а налагането и възпитаването на финансова дисциплина. Последната се изразява в спазването на фискалните правила и задължението да се отчита всяка една продажба независимо от стойността ѝ. Органите на НАП не могат да осъществяват постоянен контрол по отношение на търговията, но с налагането на процесната ПАМ и привикването на търговеца към идеята, че правилата по отношение на оборота, следва да се зачитат, ще се постигне именно посочената цел. Ето защо налагането на ПАМ, макар да се свързва с конкретно противоправно поведение на търговеца, водещо до засягане на фиска-акцентът не е върху последното, а е постигането на превенция. В действителност -затварянето на обекта пряко рефлектира в сферата на търговеца и е сигнал, че при подобно неиздаване на касов бон за извършените в обекта продажби /назависимо на каква стойност и за една или няколко покупки/ – ще последва същата мярка. По –този начин търговецът най-осезаемо може да промени за бъдеще поведението си. Не е достатъчно да има предупреждение или налагане на санкция по ЗАНН, законодателят е преценил, че мярката, която следва да се наложи е именно затваряне на обекта. С

тази мярка се дава сигнал и по отношение на останалите търговци, че при неспазване и от тяхна страна на правилата по наредбата – мярката ще се отрази и в тяхната сфера. Тази мярка макар и тежка – е преценено, че постига в цялост целта си и ефекта да бъде катаризатор на поведението на самия търговец и на останалите участващи в оборота.

Следователно –заповедта е постановена от компетентен орган, процесуално и материално-законосъобразна. Същата съответства и с целта на закона. Не се установи мярката да е предприета по преследване на друга цел.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли ведно с последиците –юрк.възнаграждение в минимален размер от 100лв. по реда на чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ във връзка със ЗПП.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу ЗАПОВЕД за налагане на принудителна административна мярка №ФК-С-1058-0042011 от 11.05.2021г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности-С.“ при Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на обект на дружеството – ресторант на [улица], е наложено запечатване за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.Преписи на страните.

Съдия: